

Quod secrete complet, et interim accepto aspersione cum aqua benedicta de manu Diaconi, aspergit sepulturam, seu lectum, circumcirca ambulans, incipiens a sua parte dextera, tertio aspergens quamlibet lecti partem lateralem, Diacono a dextris comitante, et fimbrias pluvialis sublevante, et dum transibit ante alios Prælatos, illos salutabit, et similiter cruci reverentiam faciet transiens ante illam ad pedes lecti. Postquam cum aspersione circumierit lectum, et ad locum suum redierit, ibidem ab eodem Diacono capiet thuribulum, et lectum similiter circumcirca thurificabit, tertio in qualibet parte laterali thuribulum ducens, et cum redierit post thurificationem ad locum suum, ante faldistorium stans intelligibili voce dicit Versiculos:

V. Et ne nos inducas in tentationem. **R.** Sed libera nos a malo.
V. A porta inferi. **R.** Erue Domine animam ejus.
V. Requiescat in pace. **R.** Amen.
V. Domine exaudi orationem meam.
R. Et clamor meus ad te veniat.
V. Dominus vobiscum. **R.** Et cum spiritu tuo.

Orémus.

Absolve quæsumus Domine animam famuli tui **N.** ut defunctus sæculo tibi vivat, et quæ per fragilitatem carnis humana conversatione commisit, tu venia misericordissimæ pietatis absterge. Per Christum Dominum nostrum. **R.** Amen.

Deinde dicit idem Pontifex benedicens lectum:

V. Requiem æternam dona ei Domine.
R. Et lux perpétua luceat ei.

Tum duo ex cantoribus dicunt alta voce:

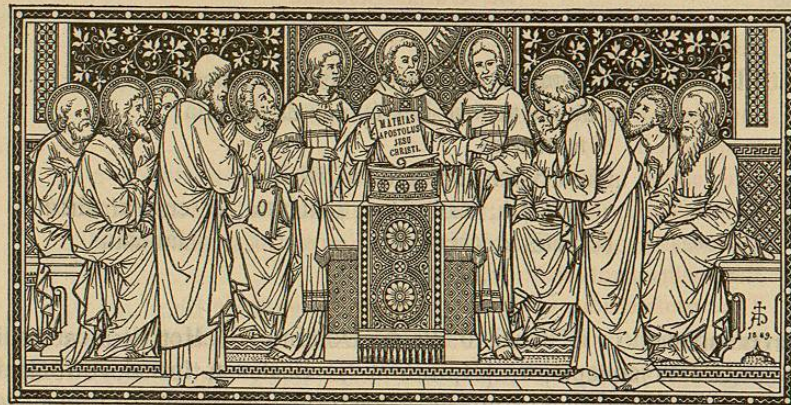
Requiescat in pace. R. Amen.

Quo dicto, Prælati ipsi qui mitris utuntur, illas recipiunt, et omnes eo ordine, quo venerunt, revertuntur ad sacristiam, vel alium locum idoneum, ubi deponunt sacras vestes, et ad propria quisque revertitur.

Absolutiones istas quatuor vel quinque non semper in omnibus exsequiis fieri convenit, sed tantum in primis exsequiis, quæ fieri solent post obitum.

In exsequiis vero anniversariis non debent fieri hujusmodi quatuor absolutiones, sed una tantum per Prælatum celebrantem, post Missam, vel si adesset castrum doloris, vel alius locus, quo eundem esset ad absolvendum. Celebrans solus paratus, ut supra, præcedente cruce cum omnibus ministris superius narratis, et sequentibus cum suis Capellanis accedet ad castrum doloris, et ibidem dispositis ministris, ut supra dictum est, stans ante suum faldistorium in capite lecti, dicit Orationem: Non intres in iudicium cum servo tuo, etc., in tono prædicto; qua finita, sedet, et Chorus cantat Responsorium: Libera me, Domine, etc., et Kyrie eléison. ut supra.

Prælati vero imponit incensum, ac aspergit, et incensat lectum ordine, quo supra dictum est, et demum dicit unam ex quinque præfatis Orationibus, quam maluerit, et in fine dicto Responsorio, Requiem æternam, etc., ordine, quo venit, revertitur ad sacristiam, vel alium locum deputatum, et ibidem depositis paramentis, recedit ad propria. Quod similiter servari poterit etiam in primis exsequiis, ubi commode quatuor Prælati, qui post Missam, ut supra dictum est, absolvant, haberi non poterunt.

DE SCRUTINIO SEROTINO,

QUO ANTIQUI UTEBANTUR ANTEQUAM ELECTUS IN EPISCOPUM CONSECRARETUR.

Scrutinii serotini ordo hic erat: Sabbato ante Dominicam ad consecrandum Electum statutam, hora vespertina Metropolitanus residebat super faldistorium in atrio Ecclesiæ, vel in alio solito, vel quo maluerat loco paratum. Et Suffraganei Episcopi duo ad minus ad hoc specialiter convocati, a dextris et sinistris ejus super faldistoria similiter residebant, parati supra rochetum, vel (si essent Regulares) supra superpelliceum, amictu, alba, cingulo, stola, pluviali coloris tempori convenientis, mitra, baculum pastorem in sinistra, et libros Pontificales ante se tenentes.

Tunc Archipresbyter, vel Archidiaconus Ecclesiæ, ad quam in crastino consecrandus erat Electus, vel alius juxta morem Ecclesiæ, paratus amictu, alba, cingulo, et pluviali, vel casula, si moris erat, deductus medius inter duos Canonicos ejusdem Ecclesiæ, veniebat coram Metropolitanano, et flexis a remoto genibus, a Metropolitanano benedictionem petebat, dicens in tono Lectionis:

Jube domne benedicere.

Respondebat Metropolitanus sedens eodem tono, voce minori:

Nos regat et salvet cœlestis conditor aulæ.

Deinde idem Archipresbyter, vel Archidiaconus, surgens appropinquabat se paululum, et iterum genuflectens benedictionem simili modo petebat, dicens:

Jube domne benedicere.

Et Metropolitanus respondebat:

Nos Dominus semper custodiat atque gubernet.

Tertio propinquius Metropolitanano genuflexus coram illo tertiam benedictionem petebat, dicens:

Jube domne benedicere.

Respondebat Metropolitanus:

Gaudia cœlorum det nobis rector eorum.

Benedictione itaque completa, interrogabat eum Metropolitanus coram se genuflexum:

Fili mi, quid postulas?

Respondebat Archidiaconus:

Ut Deus, et Dóminus noster concédatur nobis pastórem.

Interrogatio: Est de vestra Ecclésia, vel de ália?

Respondebat: De nostra.

Interrogatio: Quid vobis compláuit in illo?

Respondebat: Modéstia, humilitas, patiéntia, et cétera virtútes.

Interrogatio: Habétis decretum? Respondebat: Habémus.

Metropolitanus dicebat: Legátur.

Tunc proferebatur, et legebatur decretum, hoc modo:

Reuerendíssimo in Christo Patri Dómino **N.** Metropólicæ sedis dignitate conspicuo, Capítulum **N.** Ecclésiæ totius devotiónis famulátum. Crédimus non latére vestram Celsitudinem, quod nostra Ecclésia suo sit viduáta pastóre. Qua síquidem solátio próprii destitúta rectóris, ne grex domínicus perfidórum lupórum mórsibus patéret, et ne improbi fieret præda raptóris, commúni voto atque consénsu elégitur nobis in Pontíficem **N.** Presbýterum nostræ Ecclésiæ, (vel **N.** Ecclésiæ, si non sit de ipsa) virum útique prudéntem, hospitálem, móribus ornátum, castum, sóbrium, et mansué-tum, Deo, et homínibus per ómnia placéntem, quem ad Celsitudinis vestræ dignitátem dedúcere curávimus, unanimiter postulántes, et obsecrántes a vestra reverendíssima paternitáte nobis illum Pontíficem ordinári; quátenus, auctóre Dómino, nobis velut idóneus pastor præesse váleat, et prodésse: nosque sub ejus sacro regímine Dómino semper militáre condigne possimus. Ut autem ómnium nostrum vota in hanc electiõem conveníre noscátis, huic Canónico decreto própriis mánibus roborádo nos subscripsimus.

Et quilibet scribens dicebat:

Ego **N.** scripsi et subscripsi. Et sic de aliis.

Lecto decreto, prosequatur Metropolitanus, et dicebat:

Vidéte, ne áliquam promissionem vobis fécerit, quia simoniá-cum, et contra Cánones est. Respondebat: Absit.

Et Metropolitanus dicebat: Ducátur.

Tunc Archidiaconus, vel Archipresbyter, exhibito dicto Decreto ipsi Metro-politano, revertebatur cum Canonicis sicut venerant ad vestiariam, et ibi depo-nebant vestes. Accensis autem cereis, Electus adhuc jejunos, pluviali albi coloris supra superpellicem paratus, ducebatur processionaliter coram Metropolitano, præcedentibus eum Canonicis Ecclesiæ, ad quam erat Electus, Archidiacono, et Archipresbytero Ecclesiæ Metropolitanæ hinc et inde ipsum deducentibus, qui stans convenienter remotus a Metropolitano, flexis genibus, petebat intelligibili voce benedictionem dicens:

Jube domne benedícere.

Metropolitanus sedens, in eodem tono, voce minori dicebat:

Lux de luce Patris sacro vos lumine lustret.

Deinde surgens et procedens paululum, iterum genua flectebat, dicens:

Jube domne benedícere.

Metropolitanus respondebat:

Próteget et salvet nos Christus conditor orbis.

Rursum surgens adhuc paululum appropinquans et genuflectens, dicebat tertio:

Jube domne benedícere.

Metropolitanus respondebat:

Sédibus a súperis véniat benedictio nobis. **R.** Amen.

Tunc interrogabat eum coram se genuflexum Metropolitanus:

Fili mi, quid póstulas?

Respondebat Electus:

Reverendissime Pater, confrátes mei elegérunt me (licet indígnum) sibi esse pastórem.

Interrogatio: Quo honóre fúngeris?

Respondebat: Presbyterátus, vel talis.

Interrogatio: Quot annos habes in Presbyterátu?

Respondebat: Decem, vel tot.

Si vero forsán ipsa die, vel infra breve tempus fuerat ab eo in Presbyte-rum ordinatus, respondebat: Tu scis Dómine.

Interrogatio: Habuísti conjúgium? Respondebat: Mínime.

Si forte habuerat, et per ipsum Consecratorem ejus electio examinata, et confirmata fuerat, tunc respondebat: Tu scis Dómine.

Interrogatio: Disposuísti dómui tuæ? Respondebat: Dispósui.

Interrogatio: Qui libri legúntur in Ecclésia tua?

Respondebat: Pentatéuchus, Prophéta, Evángélium, Epístolæ Pauli, Apocalýpsis, et reliqui.

Interrogatio: Nosti Cánones? Respondebat: Doce me Dómine.

Vide, cum Ordinatiões féceris, certis temporibus fácias, jejúnio primi, quarti, séptimi et décimi mensis. Bigamos, sive spúrios, aut curiáles, aut de servili conditiõe ad sacros Ordines non promóveas. A simoniáca vero háresi te omníno custódiás. Dábitur tamen tibi edíctum de scrínio nostro, quáliter débeas conversári. Vide autem, ne áliquam promissionem proptérea féceris, quia simoniácum, et contra Cánones est. **R.** Absit.

Metropolitanus dicebat:

Tu videris. Quia ergo ómnium in te vota convéniunt, hódie abstinebis, et cras, Deo annuente, consecráberis.

R. Præcepísti Dómine.

Sed si expediebat, Metropolitanus dispensabat cum illo, ut comederet, et deputabat ei aliquem discretum de sua Ecclesia confessorem, cui consecrandus peccata sua confitebatur, et mox consecrando ad terram prostrato, Metropolitanus sedens cum mitra incipiebat, schola prosequente, Antiphonam:

Confirma hoc Deus, * quod operátus es in nobis: a templo sancto tuo, quod est in Jerúsalem.

Ps. 67. Exsúrgat Deus. pag. 75.

Deinde repetebatur Antiphona. Qua dicta, Metropolitanus, deposita mitra, surgebat, et stans versus ad consecrandum prostratum dicebat:

V. Salvum fac servum tuum Dómine.

R. Deus meus sperántem in te.

V. Esto ei Dómine turris fortitúdinis. **R.** A fácie inimíci.

V. Nihil proficiat inimícus in eo.

R. Et fílius iniquitátis non appónat nocére ei.

V. Dómine exaúdi orationem meam.

R. Et clamor meus ad te véniat.

V. Dóminus vobiscum. **R.** Et cum spíritu tuo.

Orémus.

Omnípotens sempitérne Deus, miserére huic fámulo tuo **N.** et dirige eum secúndum tuam cleméntiam in viam salutis aetérnæ: ut, te donánte, tibi plácita cúpiat, et tota virtúte perficiat.

Actiões nostras, quæsumus Dómine, aspirádo præveni, et adjuvádo proséquere: ut cuncta nostra orátio et operátio a te semper incípiat, et per te cœpta finiátur. Per Christum Dóminum nostrum. **R.** Amen.

Deinde Metropolitanus, detecto capite, crucem ante se habens, benedicebat populo, dicens: **Sit nomen Dómini, etc.**

Qua data, singuli ad propria revertebantur.

Die Dominica, qua consecratio fieri debebat, parabantur Ecclesia, et Capellæ, credentia, paramenta, et omnia alia supra in principio consecrationis Electi posita. Deinde veniebant Metropolitanus, Electus, et Episcopi assistentes ad Ecclesiam, et in Capellis suis se induebant, ut supra.

Quibus paratis, et Metropolitanus in faldistorio ante altare sedente, adducebatur Electus medius inter assistentes Episcopos, et, facta reverentia Metropolitanus, senior assistentium Episcoporum stans, deposita mitra, dicebat:

Reuerendissime Pater, póstulat sancta mater Ecclesiá Cathólica, ut hunc præsentem Presbýterum ad onus Episcopátus sublevétis.

Metropolitanus dicebat: Scitis illum esse dignum?

Respondebat Episcopus:

Quantum humana fragilitas nosse sinit, et scimus, et crédimus illum dignum esse.

Metropolitanus respondebat: Deo grátias.

Tunc omnibus sedentibus, ut supra dictum est, Metropolitanus intelligibili voce, et assistentes Episcopi submissa voce faciebant examinationem superscriptam, videlicet Antíqua Sanctórum, etc. et omnia alia suo ordine, prout supra in prima Parte pag. 60—61. sunt ordinata, usque ad finem examinis. Quo completo, et manu Metropolitanus per Electum osculata, idem Electus ante Metropolitanum genuflexus ante se habens schedulam scriptam jurabat, et præstabat fidelitatis debitæ solitum juramentum Metropolitanus in hunc modum:

Ego **N.** Ecclesiæ **N.** vocátus Episcopus, promitto in conspéctu omnipoténtis Dei, atque totíus Ecclesiæ, quod ab hac hora in ántea fidélis et obédiens ero perpétuo more prædecessórum meó-

rum beáto **N.** sanctæ Ecclesiæ **N.** nominando Ecclesiam Metropolitanam, et vobis Dómino meo **N.** Dei grátia ejúsdem Ecclesiæ Archiepiscopo, vestrisque successóribus canónice intrántibus, prout est a sanctis Pátribus institútum, et Ecclesiástica, ac Romanórum Pontíficum comméndat auctóritas. Non ero in consílio, aut consénsu, vel in facto, ut vitam perdátis, aut membrum, aut capiámmini mala captiõe. Consílium, quod mihi per vos, aut per litteras, vel per núntium creditúri estis, ad damnum vestrum, me sciénte, nulli pandam. Vocátus ad Sýnodum véniam, nisi præpedítus fúero canónica præpeditiõe. Vos quoque, et núntios vestros, ac Ecclesiæ **N.** nominando Ecclesiam Metropolitanam, quos certos esse cognóvero, in eúndo, stando, et redeúndo, honorífice tractábo, et in suis necessitatibus adjuvábo; possessiones vero ad mensam mei Episcopátus pertinéntes non vendam, neque donábo, neque de novo infeudábo, vel áliquo modo contra jus, vel consuetúdinem Ecclesiæ meæ alienábo; vobis vel vestris successóribus inconsúltis.

Deinde librum Evangeliorum, quem Metropolitanus coram eo apertum super genibus tenebat, Electus ambabus manibus supra scripturam tangebatur, dicens:

Sic me Deus ádjuvet, et hæc sancta Dei Evangélica.

Quo facto, sigillum suum litteræ juramenti hujusmodi pro majore illius robore appendebatur, seu appendi faciebat, et eam Metropolitanus tradebat.

Tunc deposita mitra, surgebat Metropolitanus, et faciebat Confessionem, et procedebatur in omnibus, et per omnia, prout supra in prima Parte pag. 62—74., ordinatum est, usque Ad multos annos, inclusive.

Quo per Consecratum dicto, Metropolitanus tradebat Consecrato edictum scriptum hujusmodi tenoris:

Dilécito nobis fratri, et Coépiscopo **N.** salutem in Dómino sempitérnam. Quóniam, ut crédimus, divíno te nutu vocánte, Capítulum **N.** Ecclesiæ unánimite elegérunt rectórem, et ad nos usque perducéntes petiérunt Episcopum consecrári. Et ideo, auxiliánte Dómino, testimónium illis reddéntibus de consciéntia tua, ob utilitátem ipsíus Ecclesiæ, per manus nostræ impositionem te Episcopum consecrávimus. Amodo, frater caríssime, scias te máximum pondus suscepisse labóris, quod est sárcina regíminis animárum, et cómodis servíre multórum, omniúmque fieri mínimum, atque mínistrum, et pro crédito tibi talénto in die exáminis, et judicij ratiõe reddíturum. Nam si Salvátor noster dicit: Non veni ministrári, sed ministráre; et ánimam suam pósuit pro óvibus suis: quanto magis nos inútiles servi summi patrisfámilias debémus máximo cum sudóre incúmbere, oves Domínicas a summo nobis Pastóre consignátas ad ovíle Domínicum, suffragánte divína grátia, absque morbo, vel mácula perdúcere? Exhortámur ergo dilectiõe nem tuam, ut fidem, quam in exórdio tuæ consecrationis breviter, lucidéque digéssimus, illibátam, et inviolabiliter custódiás; quia

fides ómnium virtútum fundaméntum est. Scimus quod ab infántia sacris es lítteris eruditus, et canónicis institútis edóctus; áttamen breviter ad te nobis dirigendus est sermo. Ordinatiónes ergo cum féceris, secúndum Cánones, atque Apostólicam Ecclésiám, aptis tempóribus fac, id est, mensis primi, quarti, séptimi, et décimi. Vide, ut manus cito némini impónas, neque commúnices peccátis aliénis; bigamos, vel curiáles, aut servum cuiuslibet ad sacrum Ordinem nequáquam promóveas, nec neóphytum, ne secúndum Apóstoli senténtiam in supérbiam elátus, in iudícium incidat diaboli: sed eos in sacrosáncta Ecclésiá ordináre stude, qui ætátem hábeant maturitátis, et apud Deum, et hómines fidéliter víxerint, et deinceps vívere stúdeant. Et hoc cavéndum est tibi, et quasi venénium pestíferum rejiciéndum, ne avarítia surrípíat cor tuum; ut per quódlíbet munus accéptum manus impositionem alicui tribuas, et in simoníacam háeresim, quam Salvátor noster omnímóde detestátur, in præceps ruas. Meménto quia gratis accepisti, gratis et da; secúndum enim Vatis elóquium: Qui prójicit avarítiam, et éxcutit manus suas ab omni múnere, iste in excélsis habitábit, muniménta saxórum sublímitas ejus, panis ei datus est, aquæ ejus fidéles sunt, Regem in decóre vidébunt óculi ejus. Temetípsum mitem, castúmque custódiás. In habitáculum tuum aut raro aut numquam mulíeri sit ingrèssus. Omnes puéllas, et vírgines Christi aut æquanímiter ignóra, aut æquanímiter dílige, nec de prætéríta castitáte confidas, quia neque Samsóne fórtior, nec Davíde sánctior nec Salomóne póteris esse sapiéntior. Quando autem ob animárum lucrum visitatiónis causa in Collégium, vel infra septa ingrèssus fúeris ancillárum Dei, non solus intróeas, sed tales tecum ádhibe sócios, de quorum contubérnio non diffaméris: quia opórtet Episcopum irreprehensibilem esse, et testimónium habére bonum ad omnes; ut ne quis ex eo scándalum sumat; scandalizánti enim unum de pusíllis scimus quanta animadvérsio a Dómino comparétur. Prædicatióni insta; verbum Dei plebi tibi commíssæ affluénter, et mellífue, ac dístíncte, in quantum rore cœlésti perfúsus fúeris, prædicáre non désinas. Scriptúras divínas sápius lege; immo (si potest fieri) léctio sancta in mánibus tuis maximéque in pectore tuo semper inháreat, ipsam vero lectiõem orátio interrúmpat; ad instar namque spéculi ánima tua in ipsam sédulo respiciat; ut vel quæ incorrécta sunt córrigat, vel quæ pulchra sunt, ámplius exórnet. Disce quod sapiénter dóceas, ampléctens eum qui secúndum doctrínam est, fidélem sermóne; ut possis exhortári in doctrína sana, et eos qui contradícunt, argúere. Pérmane in his, quæ didicisti et crédita sunt tibi elóquia divínæ dispensatiónis. Parátus semper esto ad satisfactiõem. Nec confúndant ópera tua sermóne tuum, ne, cum in Ecclésiá tua lóqueris, táctus quilibet respón-

deat: Cur ergo ipse non facis, quod jubes? Recognósce, magíster, qui túrgidum ventrem ferre vidéris, quómódo mihi de jejúniis prædicás? Furta, atque perjúria possunt étiam detestári latrónes et avarítiam cúpidi. Vita ígitur tua irreprehensibilis fiat; in ipsa filii tui régulam sumant; ex ipsa quidquid in eis minus corréctum fúerit córrigant; ex ipsa vídeant, quod díligant; cernant, quod imitári festínent; ut ad exéplum tuum omnes fidéli stúdio vívere compellántur. Sit erga subjéctos tuos sollicitúdo laudábilis. Exhibeátur cum mansuetúdine disciplína, cum discretiõem corréctio. Iram benignitas mítiget, benignitátem zelus exácuat: ita et álterum ex áltero condiátur, ut nec immoderáta últio ultra quam opórtet, affligat, neque íterum frangat rectórem remíssio disciplínæ. Itaque boni te dulcem, pravi ásperum séntiant correptórem; in qua vidélicet correptiõem hunc esse órduem nóveris observándum, ut persónas díligas, et vítia perseguáris, ne, si áliter ágere fortásse volúeris, tránseat in crudelitátem corréctio, et perdas per irremíssam iram, quos emendáre per discretiõem debúeras. Sic enim vúlnera cónvenit te abscíndere, ut non fácias ulcerári, quod sanum esse vidétur; neque si plus, quam res exégerit, ferrum incisiónis impréseris, nóceas, cui prodésse festínas. Nec dícimus, ut in te delinquentibus non te osténdas ultórem, et vítia nutriri permíttas: sed hortámur, ut in iudício semper misericórdia misceátur, ut possis cum Prophéta fiduciáliter dícere: Misericórdiam et iudícium cantábo tibi Dómine. Sit in te pastóris píetas, amabilisque dulcédo, et secúndum canónicas régulas sevéra dístrictio, vidélicet, ut innocéter vivéntes leníter fóveas, et inquietos, perfidósque feriéndo a pravítate compéscas. Nullíus faciém in iudício aspicias, ut nec dívitem poténtia sua apud te extóllere possit, nec paúperem propter paupertátem humilitátémque ipsíus, exasperátio tua de re quam súggerat, humiliórem reddat. Substántiam Ecclésiæ, quam ad dispensándum súscipis, fidéliter, ac discrète erogáre ne dissímules. Scias te aliénium esse dispensatórem, ut in te domínicum impleátur elóquium dicens: Fidélis servus et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam, ut det illis escam in témpore. Hospitalitátem sectáre. Misericórdem, prout vires súppetunt, paupéribus te exhibe; quia qui obtúrat aurem ad clamórem eórum, ut non exaúdiat, ipse clamábit, et non exaudiétur. Víduæ, órphani, pupillíque te benigníssimum pastórem, ac tutórem se habére gaúdeant. Opprèssis defénsio tua subvéniat. Illis autem, qui ópprimunt, vigor tuus effícaciter contradícat. Et ita cuncta, Deo adjuvánte, præmúnias, ut lupus sáviens, sequacésve illíus adhuc in carné vitam ágentes, huc illúcque debacchántes, et ánimas innocéntium laniáre cupiéntes, in ovíle Domínicum ingrediéndi, ad perdéndas ánimas locum non hábeant. Nullus te favor extóllat, nulla advérsitas átterat, id est, ut

nec in prósperis cor tuum elevétur, neque in advérsis in áliquo dejiciátur; sed ómnia, et in ómnibus cautè et cum discretiónè ágere te vólumus, ut absque reprehensiónè ab ómnibus vivere comprobéris. Sancta Trínitas fraternitátem tuam sua protectionè incólumem custódiat, ut dum tali moderámine in Deo nostro onus, quod suscepísti, perégeris, in die ætérnæ retributiónis, eo dicénte, audíre mereáris: Euge serve bone et fidélis, quia super pauca fuísti fidélis, supra multa te constituam, intra in gáudium Dómini tui. Quod ipse tibi præstáre dignétur, qui cum Patre, et Spírítu sancto vivit et regnat Deus in sæcula sæculórum. Amen.

Quo tradito, ibunt omnes, quilibet ad locum suum ad se exuendum.

DE BARBA TONDENDA.

Quando primo Clericis barbæ tondentur, dici debet, Pontifice sedente cum mitra, Antiphona:

Sicut ros Hermon, qui descendit in montem Sion, sic descendat super te Dei benedictio.

Ps. 132. Ecce quam bonum. pag. 45.

Quo expleto, repetitur tota Antiphona. Sicut ros Hermon, etc.

Qua finita, Pontifex, deposita mitra, surgit, et stans versus ad illum dicit:

Orémus.

Deus, cujus providéntia omnis creatúra increméntis adúlta congaúdet, preces nostras super hunc fámulum tuum, juvenílis ætátis decóre lætántem, et primis auspíciis attóndéndum exaúdi, ut in ómnibus protectionis tuæ munítus auxilió, ævóque largióre provéctus, cœléstem bene ✠ dictionem accípiat, et præsentis vitæ præsidíis gaúdeat et futúre. Per Dóminum nostrum Jesum, etc.

DE OFFICIO PSALMISTATUS.

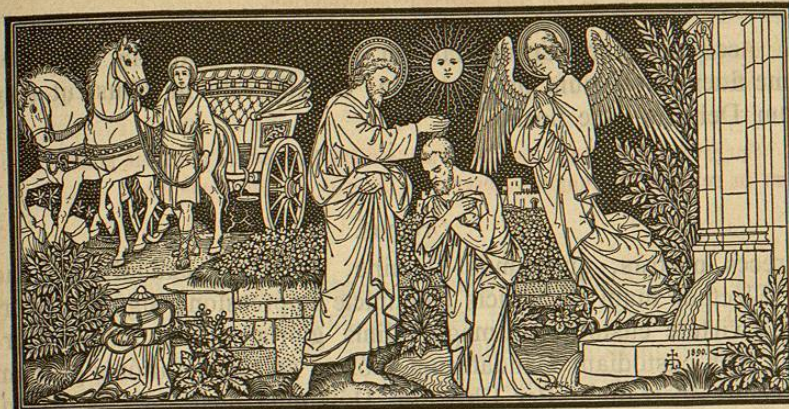
Psalmista, id est Cantor, potest sola jussione Presbyteri Officium suscipere cantandi, dicente sibi Presbytero:

Vide, ut quod ore cantas, corde credas, et quod corde credis, opéribus cómprobés.

Et si Episcopus Clericos ordinans hæc faciat, bene facit.

Si Officium Psalmistatus collatum olim fuerit degradando, post degradationem a prima Tonsura, si velit, Pontifex dicit:

Quia quod ore cantásti, corde non credidísti, nec ópere implevísti; ideo cantándi officium in Ecclésia Dei a te amovémus.

APPENDIX

AD PONTIFICALE ROMANUM.

PONTIFICALIS RITUS

PRO BAPTISMO PARVULORUM.

Pontifex infantem vel infantes sive pueros sacri Baptismatis unda immergere seu perfundere volens, solitis indumentis in secretario vel alibi ad ejus libitum, pluvialique violacei coloris, et mitra simplici paratus, et baculo Pastoralis accepto, Capellanis vel aliis Presbyteris et Clericis, superpelliceis indutis, qui ei assistant, ac ministrent, præcedentibus, ad Ecclesiæ portam, extra quam exspectant, qui infantes baptizandos detulerunt, procedit; ibique, deposito baculo, sedet cum mitra in faldistorio, ad ejusdem portæ limen, cum strato, et violacea veste præparato. Sicque sedens cum mitra, interrogat infantem positum super brachium dexterum illius, qui eum defert, illum nomine proprio, eidem imposito, appellando, et dicens: *(Si plures fuerint baptizandi, dicat singulariter singulis.)*

N. Quid petis ab Ecclésia Dei?

Patrinus respondet: **Fidem.**

Pontifex: **Fides**, quid tibi præstat?

Patrinus respondet: **Vitam ætérnam.**

(Etiam singulariter singulis.)

Pontifex: **Si** igitur vis ad vitam ingredi, serva mandata. Diliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota ánima tua, et ex tota mente tua, et próximum tuum sicut te ipsum.

Deinde surgat cum mitra, et ter exsufflet leniter in faciem infantis, et dicat semel: *(Singulariter singulis.)*

Exi ab eo *(vel ab ea)*, immúnde spírítus, et da locum Spírítui sancto Paráclito.

Postea sedeat cum mitra, et pollice faciat signum Crucis in fronte, et in pectore infantis, dicens: